

Justyna Doniec-Niezgoda

Uniwersytet Jagielloński

ORCID: 0000-0003-0817-3945

Zaprzepaszczone szanse Aktu o Usługach Cyfrowych? – rozważania dotyczące definicji platformy internetowej – część II

Streszczenie

Artykuł został podzielony na dwie części. W pierwszej z nich autorka omawia cele Aktu o Usługach Cyfrowych¹, które są istotne w kontekście rozumienia definicji platformy internetowej oraz oceny wprowadzonych regulacji. Następnie rozpoczyna analizę składowych definicji platformy internetowej, do których należą pojęcia: usługi społeczeństwa informacyjnego (1) oraz usługi hostingu, która przechowuje i rozpowszechnia publicznie informacje (2). Druga ze składowych definicji platformy internetowej została omówiona w sposób szczegółowy w kolejnej części artykułu. Rozwinięto znaczenie pojęcia publicznego rozpowszechniania informacji w rozumieniu DSA oraz świadczenia usługi na „indywidualne żądanie odbiorcy” tej usługi. Dla całościowej analizy konieczne było także przyjrzenie się wyłączeniu wynikającemu z definicji platformy internetowej z art. 3 lit. i) DSA, dotyczące nieznaczności czy poboczności usługi przechowywania i rozpowszechniania publicznie informacji na żądanie odbiorcy usługi wobec innych usług oferowanych przez danego dostawcę. Na koniec drugiej części artykułu autorka formułuje wnioski dotyczące całości wyводу.

Słowa kluczowe

Akt o Usługach Cyfrowych, DSA, platforma internetowa, usługa pośrednia, usługa hostingu

1. Usługa hostingu, która przechowuje i rozpowszechnia publicznie informacje

Platforma internetowa to usługa hostingu, która na żądanie odbiorcy usługi przechowuje i rozpowszechnia publicznie informacje. Tych kilka słów zawiera w sobie szereg znaczeń mających wpływ na zakres zastosowania DSA. Najbardziej znaczącym elementem tej definicji wydaje się być konieczność rozpowszechniania treści, a zatem publicznego rozpowszechniania na żądanie odbiorcy, które to sfor-

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065, z dnia 19 października 2022 r., w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych), dalej: „DSA” lub „Rozporządzenie”.

mułowanie będzie wyłączać wiele podmiotów spod przepisów dotyczących platform internetowych. Element rozpowszechniania będzie miał w szczególności znaczenie z punktu widzenia celu samego DSA, wydaje się bowiem, że ta czynność stanowi fundament działalności użytkowników w internecie polegający na wymianie informacji pomiędzy użytkownikami. Do momentu bowiem, gdy dana treść nie zostanie publicznie rozpowszechniona na platformie na żądanie użytkownika, nie będzie ona dostępna dla innych odbiorców. Efektem tego będzie brak możliwości spowodowania zagrożeń, przed jakimi chce chronić DSA, w tym w szczególności związanych z rozpowszechnianiem nielegalnych treści lub dezinformacji.

a) Publiczne rozpowszechnianie informacji na gruncie DSA

Pojęcie publicznego rozpowszechniania informacji zostało zdefiniowane w pkt 14 preambuły DSA, w którym określono, że pojęcie „publicznego rozpowszechniania” powinno obejmować udostępnianie informacji potencjalnie nieograniczonej liczbie osób. Wykładnia tego pojęcia na podstawie preambuły DSA prowadzi do wniosku, że dostęp do informacji nie powinien być obiektywnie utrudniony. DSA wskazuje, że sytuacje, w których do usługi należy się zarejestrować lub zażądać dostępu do grupy, powinny podlegać ocenie na podstawie tego, czy rejestracja lub dostęp odbywa się automatycznie, bez konieczności potwierdzania rejestracji czy dostępu przez człowieka. Zatem wszędzie tam, gdzie dostęp do platformy będzie uzależniony od weryfikacji dostępności przez człowieka, nawet gdy na platformie będzie rozpowszechniana znaczna ilość informacji, dana platforma lub konkretna grupa wymiany informacji dostępna na platformie nie będzie musiała dostosować się pod regulacje wynikające z DSA wskazane dla platform internetowych². Ten element „publiczności” został zatem niejako odezwany od celu wprowadzanej regulacji, bowiem niezależnie od zakresu publikowanych na platformie informacji oraz ich skali sam element łatwego dostępu do takiej platformy ma wpływ na rozumienie pojęcia „publiczności” i może powodować całkowite wyłączenie platform weryfikujących tożsamość użytkownika z udziałem człowieka spod reżimu platform internetowych. Z drugiej jednak strony, nie będzie miał znaczenia fakt, czy konkretny użytkownik posiadający łatwy dostęp do informacji faktycznie z niego skorzysta, istotna będzie wyłącznie możliwość takiego skorzystania.

² S. Gerdemann, G. Spindler, *Das Gesetz über digitale Dienste (Digital Services Act) (Teil 2)*, Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht 2023, vol. 115, s. 116.

Drugi element publicznego rozpowszechniania wymieniany w pkt 14 preambuły DSA dotyczy zakresu odbiorców informacji, która powinna być potencjalnie nieograniczoną liczbą odbiorców, nieokreśloną przez nadawcę komunikatu. Oznacza to, że na spełnienie tej przesłanki będzie miał wpływ sam usługodawca, jak i użytkownik, który będzie mógł ograniczyć zakres odbiorców usługi. Wydaje się jednak, że na właściwą kwalifikację będzie miał pośredni wpływ także sam charakter usługi i opcje dostępne na danej platformie związane z udostępnianiem treści, tj. np. czy dostawca platformy umożliwia w ogóle zawężenie kręgu odbiorców i jak będzie się kształtował dostęp do owej grupy. Co ciekawe, wydaje się, że ustawodawca europejski nie uzależnił dokonania czynności publicznego rozpowszechniania od liczby potencjalnych odbiorców, a położył nacisk wyłącznie na możliwość zapoznania się z informacją, a nie na faktyczne dostarczenie informacji do konkretnego odbiorcy czy grupy odbiorców platformy.

Mając na uwadze wskazane rozumienie „publicznego rozpowszechniania”, DSA wprost wyłącza niektóre usługi jako niespełniające tej przesłanki. Usługi takie jak poczta elektroniczna lub usługi przesyłania wiadomości prywatnych (np. Messenger, Whatsapp, Telegram) nie będą podlegać pod regulacje dotyczące platform internetowych z uwagi na ograniczony przez odbiorcę usługi krąg adresatów informacji³. Z kolei rozpowszechnianie poprzez publiczne grupy lub otwarte kanały będzie spełniać przesłankę „publiczności”. Pomiędzy tymi jasnymi przykładami wymienionymi w DSA powstaje wiele pytań w zakresie przykładów granicznych.

Wydaje się, że mając na uwadze przesłankę „publiczności”, można wymienić wiele przypadków, w których dana usługa rozpowszechniania informacji dostępna na platformie nie będzie miała takiego waloru. W dodatku taka usługa może być dostępna na platformie, na której dostawca oferuje usługi zarówno uwzględniające przesłankę „publicznego rozpowszechniania”, jak i jej nieuwzględniające. Jako przykład można podać platformę Facebook, która bez wątpienia podlegać będzie pod DSA, co potwierdziła także Komisja Europejska, wyznaczając Facebooka jako bardzo dużą platformę internetową na podstawie liczby użytkowników dostarczonych przez platformę⁴. Należy jednak zauważyć, że niektóre z funkcji Facebooka mogą nie być objęte zakresem zastosowania przepisów dotyczących platform internetowych z uwagi na brak spełnienia przesłanki „publiczności”. Funkcje Facebooka takie jak publikowanie postów w zamkniętych grupach, tzw. prywatnych, nie

³ *Ibidem*, s. 116.

⁴ Digital Services Act: Commission designates first set of Very Large Online Platforms and Search Engines, https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_23_2413 [dostęp: 25.02.2024].

będą spełniać przesłanki „publiczności”, a to z uwagi na ograniczony przez odbiorcę usługi zakres osób, które będą mogły zapoznać się z treścią. Podobnie w przypadku grup, do których dostęp jest ograniczony poprzez konieczność rejestracji do nich, w szczególności, gdy dostęp jest udzielany przez zatwierdzenie dokonywane przez administratora, co w przypadku grup tworzonych na Facebooku jest możliwe. Także grupy, do których dostęp jest ograniczony poprzez konieczność odpowiedzi na określone pytania czy zadeklarowanie swojej przynależności do konkretnej grupy, np. zawodowej, będzie wyłączało możliwość zastosowania przepisów dot. platform internetowych do informacji rozpowszechnianych w takich grupach.

Jako przykład wymieniany jest także portal TikTok, w którego przypadku regulamin przewiduje możliwość tworzenia grup do 200 000 osób, zatem mając na uwadze przesłankę rozpowszechniania informacji „potencjalnie nieograniczonej liczbie osób”, która zawarta jest w definicji „publicznego rozpowszechniania”, takie grupy powinny w zgodzie z definicją prezentowaną w DSA być wyłączone spod regulacji rozporządzenia w zakresie dotyczącym platform internetowych⁵. Taki wniosek wydaje się całkowicie sprzeczny z celem Rozporządzenia i może być łatwo wykorzystywany przez platformy internetowe w celu omijania przepisów mających zastosowanie do platform internetowych. Z tego powodu należy się zastanowić nad możliwością wykładni omawianego pojęcia w sposób bardziej liberalny i możliwością uznania, że ograniczenie grupy do 200 000 osób przez dostawcę platformy będzie mogło spełniać definicję „potencjalnie nieograniczonej liczby osób”. Wydaje się bowiem, że grupa ta jest na tyle duża, że rozpowszechnianie informacji będzie miało miejsce na bardzo szeroką skalę i liczba osób mogących zapoznać się z informacją oraz cel DSA będą uzasadniać taką wykładnię. W celu stworzenia wyraźnej wykładni tego pojęcia będzie konieczne skorzystanie z kompetencji TSUE. Należy bowiem pamiętać, że DSA wyraźnie wskazuje, że w sytuacji, gdy tylko niektóre z usług świadczonych przez dostawcę są objęte zakresem DSA, rozporządzenie będzie można stosować wyłącznie do usług, które będą wchodzić w zakres tej grupy. Jednak w pozostałym zakresie DSA nie powinno mieć zastosowania⁶.

Powyższe rozumienie pojęcia publicznego rozpowszechniania jest częściowo zgodne z rozumieniem publicznego udostępniania utworów na gruncie art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r.

⁵ A. Peukert *et al.*, *European Copyright Society – comment on copyright and the Digital Services Act proposal*, „IIC – International Review of Intellectual Property and Competition Law” 2022, vol. 53(3), s. 5.

⁶ Tak też: R. Janal, *Haftung und Verantwortung im Entwurf des Digital Services Acts*, „Zeitschrift für europäisches Privatrecht” 2021, s. 263–264.

w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz. Urz. UE L 167 z 2001 r., s. 10 z późn. zm.) i samo podobieństwo terminologiczne obu pojęć skłania do zastanowienia się nad możliwością zastosowania bogatej wykładni tego pojęcia dokonywanego przez TSUE.

Podobieństwo obu wyrażenń wydaje się istotne, mając na uwadze znaczenie pojęcia „rozpowszechniania” i „udostępniania” w języku polskim. Znamienny jest jednak fakt użycia w angielskiej wersji tekstu DSA sformułowania „dissemination information to the public” w porównaniu do „communication to the public” używanego w dyrektywie 2001/29/WE. Wydaje się, że te dwa odmienne wyrażenia oraz brak wyraźnego nawiązania w DSA, w tym w preambule, do utrwalonej interpretacji przesłanki „publiczności” oraz „udostępniania” na gruncie dyrektywy 2001/29/WE, powinien prowadzić do wniosku o konieczności traktowania obu pojęć w sposób oddzielny⁷. Co za tym idzie, nie byłoby właściwe przejmowanie przesłanek stworzonych czy utrwalonych przez TSUE w zakresie publicznego udostępniania utworów na gruncie dyrektywy 2001/29/WE.

W tym kontekście można znaleźć dalsze argumenty wskazujące na oddzielną interpretację obu pojęć. Można zauważyć brak wymienienia czy pośredniego odesłania w DSA do przesłanki „nowej publiczności”, która jest obecna w orzeczeniach TSUE i w zasadzie można ją uznać za utrwaloną⁸, a także podejścia do problemów związanych z interpretacją linkowania treści w internecie, częściowo rozwiązanego przez interpretacje TSUE⁹. Najistotniejszym argumentem, który uzasadniałby takie oddzielne rozumienie omawianych pojęć, jest inny cel obu aktów prawnych. Dyrektywa 2001/29/WE reguluje zasady dotyczące prawa autorskiego chroniącego utwory, a przede wszystkim ich twórców, próbując zachować właściwą równowagę pomiędzy wolnością i dostępem do informacji a należyтым wynagradzaniem i ochroną praw twórców wynikających z istoty prawa autorskiego. Cel DSA jest odmienny¹⁰.

⁷ Tak też, jednak bez szerszego wyjaśnienia: F. Hofman, B. Raue, *Digital Services Act: Gesetz über digitale Dienste*, Baden-Baden 2023, s. 100.

⁸ Np. wyrok TS z dnia 7 grudnia 2006 r. w sprawie C-306/05, *Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) przeciwko Rafael Hoteles SA*, EU:C:2006:764; wyrok TS z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie C-607/11, *ITV Broadcasting Ltd i inni przeciwko TV Catch Up Ltd*, EU:C:2013:147 i inne.

⁹ Np. wyrok TS z dnia 13 lutego 2014 r., C-466/12, *Nils Svensson i inni przeciwko Retriever Sverige AG*, EU:C:2014:76 – dalej: „Wyrok Svensson”; postanowienie TS z dnia 21 października 2014 r., C-348/13, *BestWater International GmbH przeciwko Michael Mebes i Stefan Potsch*, EU:C:2014:2315; wyrok TS z dnia 8 września 2016 r., C-160/15, *GS Media przeciwko Sanoma Media Netherlands BV, Playboy Enterprises International Inc., Britt Geertruidie Dekker*, ECLI:EU:C:2016:644, dalej: „Wyrok GS Media”.

¹⁰ Cel DSA został szeroko opisany w dokumencie Commission Staff Working Document Impact Assessment Accompanying The Document Proposal For A Regulation Of The European Parliament And Of The Council on a Single Market For Digital Services (Digital Services Act) and amending Di-

Z jednej strony jest nim także ochrona dostępu do informacji w internecie, podobnie jak w zakresie dyrektywy 2001/29/WE, jednak z drugiej strony nie ma faktycznej konieczności uwzględniania interesów twórców, którzy często są określani jako strona słabsza stosunku prawnego. DSA stoi na straży dobra wspólnego, jakim jest środowisko internetowe, oraz ochrony użytkowników internetu, a za przeciwną stronę, przed którą DSA niejako chroni użytkowników internetu, można uznać same platformy internetowe. W tym kontekście zatem to użytkownicy internetu stają się „słabszą stroną stosunku prawnego” i stroną, której należałoby przyznać szczególną ochronę przed praktykami stosowanymi przez dużych dostawców platform internetowych, dla których prawa jednostek nie zawsze muszą wyprzedzać ich interesy finansowe. Wydaje się zatem, że w przypadku dyrektywy 2001/29/WE konieczność ochrony praw i interesów dotyczy twórców jako strony słabszej. Wówczas, w zakresie DSA, po tej samej stronie „barykady” musieliby się znaleźć dostawcy platform internetowych, co uzasadnia zupełnie inną interpretację przesłanki „publicznego udostępniania” w porównaniu do rozumienia pojęcia „publicznego rozpowszechniania” na gruncie obu aktów, które z pozoru pozostają do siebie zbliżone. Waga interesów i podmiotów podlegających ochronie jest zupełnie inna, bowiem nie ma grupy interesariuszy, która „przeważałaby” interesami nad wartościami chronionymi w DSA takimi jak właściwie działające środowisko internetowe i uczestniczący w nim użytkownicy Internetu.

Wydaje się zatem, że z tego względu pojęcie publicznego rozpowszechniania informacji na gruncie DSA powinno być interpretowane szerzej niż pojęcie publicznego udostępniania utworów na gruncie dyrektywy 2001/29/WE. Dla przykładu, nieuprawnione byłoby dodawanie przesłanki „nowej publiczności” do wykładni publicznego rozpowszechniania na gruncie DSA. Należy bowiem zauważyć, że prawo autorskie zawiera liczne szczegółowe przepisy, co do których utrzymała się wykładnia odnosząca się do zagadnień takich jak np. wyczerpanie prawa autorskiego. Kwestie te nie będą miały przełożenia na uregulowania zawarte w DSA, które, jak to zostało wyraźnie stwierdzone w kilku miejscach rozporządzenia, pozostawiają ochronę praw autorskich nienaruszoną¹¹.

W kontekście utrwalonego orzecznictwa w zakresie linkowania, który to problem można przenieść także na grunt rozpowszechniania informacji uregulowany

rective 2000/31/EC, Brussels, 15.12.2020 SWD(2020) 348 final, s. 36–37, wymienia się m.in. konieczność umieszczania obywateli w centrum uwagi i zapewnienie promowania ich praw podstawowych i praw konsumenta (pkt 4.2.3).

¹¹ Art. 2 ust. 4 lit. b) DSA.

w DSA, wydaje się, że wnioski z początkowych wyroków TSUE w tym zakresie mogłyby mieć odpowiednie zastosowanie. Podobnie jak w Wyroku Svensson należałoby dojść do wniosku, że aby doszło do publicznego rozpowszechnienia, wystarczy, aby informacja „była dostępna publiczności w sposób umożliwiający do niej dostęp, niezależnie czy z tej możliwości skorzystają”¹². Rozumienie to jest zbieżne z tym opisywanym w pkt 14 preambuły DSA. Czytając jednak kolejne orzeczenia w sprawie linkowania, należałoby dojść do wniosku, że przesłanka umieszczania linków w celach zarobkowych bądź nie, lub wiedza o bezprawnym opublikowaniu informacji czy, jak można wyobrazić to sobie, o publikowaniu informacji stanowiących dezinformację, nie miałyby znaczenia w kontekście DSA¹³. Należy zauważyć, że wykładnia ta była dokonywana przez TSUE na podstawie głęboko zakorzenionych zasad prawa autorskiego, które nie będą mają przełożenia na grunt DSA.

Uzasadniony byłby jedynie jeden „wyłom” z powyższego wniosku, który naraża się na zarzut braku konsekwencji w zakresie prezentowanego stanowiska, ale wydaje się możliwy do obrony w kontekście celu DSA. Wskazywane już problemy dotyczące pojęcia „publiczności” byłyby możliwe do rozwiązania, gdyby można było rozumieć je podobnie jak w wyroku w sprawach połączonych C-682/18 i C-683/18, *Frank Peterson przeciwko Google LLC i inni*, tj. „pojęcie «publiczności» odnosi się do nieokreślonej liczby potencjalnych odbiorców i zakłada ponadto dość znaczną liczbę osób [wyrok z dnia 28 października 2020 r., BY (dowód z fotografii), C-637/19]”¹⁴. Wydaje się, że w przypadku TikToka i grupy, która może posiadać do 200 000 osób, należałoby się zastanowić przy jej ocenie, nie tylko czy istnieje limit osób, ale także czy ów limit zakłada „dość znaczną liczbę osób”, która w przypadku 200 000 uczestników z pewnością musiałaby zostać uznana za „znaczną”. Wydaje się, że takie rozszerzenie interpretacji przesłanki „publiczności” byłoby zasadne także na gruncie DSA i nie stałoby w sprzeczności z jej celem.

Dla porządku należy także zaznaczyć, że pojęcie publicznego rozpowszechniania obecne w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE także nie powinno mieć wpływu na rozumienie tego samego pojęcia (w polskim tłumaczeniu¹⁵) w zakresie DSA, bowiem reguluje ono zupełnie inne prawa.

¹² Wyrok Svensson, pkt 19.

¹³ Przesłanki te są obecne w wyroku GS Media, pkt 30–31.

¹⁴ Wyrok TSUE z dnia 22 czerwca 2022 r., C-682/18 i C-683/18, *Frank Peterson przeciwko Google LLC, YouTube Inc., YouTube LLC, Google Germany GmbH*, pkt 69, tak też: A. Peukert *et al.*, *op. cit.*, s. 6.

¹⁵ W angielskim tłumaczeniu pojęcie to jest określone jako *distribution right*, co tym bardziej uzasadnia wniosek przedstawiony w tekście.

Należy jednak w tym zakresie zauważyć, że w przypadku, gdy rozpowszechniana informacja jest jednocześnie utworem, DSA pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii w zakresie prawa autorskiego i praw pokrewnych, w tym dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE (21), 2004/48/WE (22) i (UE) 2019/790 (23), które są uznawane za akty prawa bardziej szczegółowego w zakresie ochrony praw autorskich i które powinny posiadać pierwszeństwo w ich zastosowaniu w zakresie ochrony prawnoautorskiej¹⁶.

Konkludując, przesłanka publicznego rozpowszechniania powinna być interpretowana szeroko, zgodnie z celem DSA, którym jest stworzenie bezpiecznego, przewidywalnego i budzącego zaufanie środowiska internetowego. Zdaniem autorki zastosowanie wykładni obecnej na gruncie dyrektywy 2001/29/WE prowadziłoby do nieuprawnionego zawężenia pojęcia publicznego rozpowszechniania na gruncie DSA, poprzez dodanie przesłanek ugruntowanych w licznych orzeczeniach TSUE, które nie powinny być stosowane poza zakresem prawa autorskiego.

b) Wpływ użytkownika na czynność rozpowszechniania

Jako pozornie mało istotną przesłankę, ale faktycznie mającą znaczący wpływ na interpretację pojęcia platformy internetowej, należy uznać świadczenie usługi na „indywidualne żądanie odbiorcy” tej usługi. Wynika ona także ze znaczenia pojęcia usługi społeczeństwa informacyjnego, jednak została dodatkowo powtórzona przez ustawodawcę europejskiego w samej definicji platformy internetowej. Przywołując definicję zawartą w dyrektywie 2015/1535, „na indywidualne żądanie odbiorcy usług” oznacza, że usługa świadczona jest poprzez przesyłanie danych na indywidualne żądanie¹⁷. W dyrektywie wymienia się, że usługami nieświadczonymi na indywidualne żądanie będą np. usługi rozpowszechniania telewizyjnego czy usługi przesyłania sygnału radiowego¹⁸. W kontekście definicji platformy internetowej ma to o tyle znaczenie, że zakresem zastosowania DSA zostaną objęte wyłącznie te platformy, na których informacje będą publikowane i rozpowszechniane poprzez przesłanie ich do dostawcy platformy i zamieszczenie ich na platformie na żądanie konkretnego użytkownika platformy. W przypadku takich dostawców jak YouTube nie ma wątpliwości, że film umieszczany na platformie przez konkretnego użytkownika będzie świadczeniem usługi na indywidualne żądanie korzystającego z plat-

¹⁶ Art. 1(5)(c) DSA, pkt 9 I 11 preambuły.

¹⁷ Art. 1 lit b. pkt (iii) dyrektywy 2015/1535.

¹⁸ Załącznik I do dyrektywy 2015/1535: „Przykładowy wykaz usług nieobjętych zakresem art. 1 ust. 1 lit. b) akapit drugi”.

formy – dochodzi wówczas do czynności, podczas których użytkownik platformy wysyła żądanie zamieszczenia filmiku na platformie do dostawcy, a dostawca go zamieszcza na żądanie konkretnego, zindywidualizowanego użytkownika.

Termin „indywidualnego żądania” był przedmiotem wykładni TSUE, w szczególności w kontekście usług audiowizualnych¹⁹. TSUE zaznaczył, że jest istotne, czy lista filmów oferowanych w ramach usługi jest ustalana przez dostawcę usługi, czy filmy są dostępne w godzinach nadawania ustalonych przez dostawcę usługi oraz czy użytkownik ma wolny wybór programów w drodze interaktywnej. Z drugiej strony, nie ma znaczenia, czy użytkownik uzyskuje dostęp do platformy na podstawie indywidualnego kodu. W wyroku w sprawie platformy Airbnb TSUE wskazuje, że usługa ta jest świadczona na indywidualne żądanie jej odbiorców, ponieważ zakłada ona zarówno umieszczenie ogłoszenia w internecie przez wynajmującego, jak i indywidualne zapytanie najemcy zainteresowanego tym ogłoszeniem²⁰. Podobnie TSUE wskazuje, że złożenie zamówienia poprzez użytkownika aplikacji informacyjnej Star Taxi przez osobę, która zamierza przebyć trasę miejską, i połączenie się z tą aplikacją przez kierowcę taksówki posiadającego zezwolenie mają charakter „indywidualnego żądania” odbiorcy takiej aplikacji – usługi²¹.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że wszelkie podmioty, które nie będą świadczyły usługi na indywidualne żądanie, nie będą objęte regulacją DSA. Przykładem takich platform będzie Uber²², ale też wszelkie platformy VoD, np. Netflix, HBO MAX, Disney Plus, Amazon Prime Video, Player, jak i wszelkie platformy, za treść których odpowiedzialność ponosi ich dostawca, który decyduje o ich zawartości²³. Z tego powodu wyłączenie obejmie wszelkie strony internetowe, które będą stanowić gazety online, blogi, poradniki, a także wszelkie sklepy internetowe, które same publikują oferty sprzedaży na swoich stronach internetowych będących platformami do sprzedaży, a nie oferują usługi pośrednictwa w sprzedaży

¹⁹ Wyrok TS z dnia 2 czerwca 2005 r., C-89/04, *Mediakabel Bv V. Commissariaat Voor De Media*, ZOTSiS 2005, nr 6A, poz. I-4891, pkt 37–39.

²⁰ Wyrok TS z dnia 19 grudnia 2019 r., C-390/18, *Postępowanie Karne Przeciwko X, przy udziale YA, Airbnb Ireland UC, Hôtelière Turenne SAS, Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP), Valhotel*, pkt 48.

²¹ Wyrok TS z dnia 3 grudnia 2020 r., C-62/19, *Star Taxi App Srl Przeciwko Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București Prin Primar General I Consiliul General Al Municipiului București*, pkt 47.

²² Wyrok TSUE z dnia 20 grudnia 2017 r., C-434/15.

²³ F. Hofman, B. Raue, *op. cit.*, s. 82; X. Konarski, *Unijny Akt o Usługach Cyfrowych – cele uchwalenia, zakres stosowania oraz najważniejsze obowiązki dostawców usług pośrednich*, „Prawo Nowych Technologii” 2022, nr 3, s. 34.

produktów podmiotów trzecich²⁴. Stąd takie platformy, jak Allegro, Amazon, OLX itd. będą podlegać pod definicję platformy internetowej zgodnie z DSA, ale już wszelkiego rodzaju sklepy internetowe, które oferują sprzedaż swoich produktów lub usług, nie będą objęte definicją platformy internetowej, a w związku z tym obowiązkami wynikającymi z DSA przypisywanymi platformom internetowym.

c) Istotność czynności rozpowszechniania informacji w odniesieniu do całości usługi

Znaczącym wyjątkiem w zakresie rozumienia pojęcia „platformy internetowej” jest wyłączenie wynikające z samej definicji z art. 3 lit. i) DSA, które zostało sformułowane w następujący sposób: jeśli działalność dostawcy usługi hostingu polegająca na przechowywaniu i rozpowszechnianiu publicznie informacji na żądanie odbiorcy jest jedynie „nieznaczną lub wyłącznie poboczną cechą innej usługi lub nieznaczną funkcją głównej usługi, i ze względów obiektywnych i technicznych nie można z niej skorzystać bez takiej innej usługi, a włączenie takiej cechy lub funkcji w taką inną usługę nie jest sposobem na obejście stosowania niniejszego rozporządzenia”, wówczas dana usługa nie będzie klasyfikowana jako usługa „platformy internetowej” podlegająca pod DSA.

W pkt 15 preambuły DSA ustawodawca europejski wymienia przykłady takich usług podlegających wyłączeniu: sekcja gazety internetowej przeznaczona na komentarze, w przypadku której jest oczywiste, że ma ona charakter poboczny w stosunku do głównej usługi, jaką jest publikowanie wiadomości, za które odpowiedzialność redakcyjną ponosi wydawca. Inny przykład stanowią usługi przetwarzania w chmurze lub usługi hostingu internetowego, jeżeli publiczne rozpowszechnianie określonych informacji stanowi nieznaczną i poboczną cechę lub nieznaczną funkcję takich usług. Oba przykłady wskazują jasno, że nawet w przypadku, gdy ta poboczna usługa dostępna u danego dostawcy spełniałaby przesłanki platformy internetowej, będzie miało zastosowanie wyłączenie dotyczące charakteru tej usługi.

Opisywany wyjątek nasuwa na myśl analizowaną już wyżej sprawę rozpatrywaną przez TSUE pod sygnaturą C-434/15 i rozważania dotyczące stosowania przepisów dot. usług społeczeństwa informacyjnego, w przypadku powiązania ich z inną, złożoną usługą niemającą takiego charakteru²⁵. W orzecznictwie TSUE zostało utrwalone, że w przypadku dylematu co do zastosowania właściwego prawa decydujący

²⁴ Tak też: F. Hofman, B. Raue, *op. cit.*, s. 65.

²⁵ Wyrok TS z dnia 20 grudnia 2017 r., C-434/15, *Asociación Profesional Elite Taxi V. Uber Systems Spain SL*, ZOTSiS 2017, nr 12, poz. 1-981, pkt 40.

powinien być główny element usługi, tj. nadający jej znaczenie gospodarcze, który pociąga za sobą zastosowanie przepisów odpowiednich dla tej głównej usługi²⁶. Za punkt graniczny zastosowania tej interpretacji uznaje się samodzielność gospodarczą tej usługi, tj. odpowiedź na pytanie, czy usługa „poboczna” mogłaby działać samodzielnie i być przedmiotem działalności gospodarczej odrębnego przedsiębiorcy²⁷.

Interpretowany wyjątek znajdujący się w definicji platformy internetowej w DSA wydaje się oparty na obecnych już w orzecznictwie TSUE, wyżej opisanych rozważaniach, co może stanowić ułatwienie dla interpretacji nowych przepisów. Sformułowaniem: „i ze względów obiektywnych i technicznych nie można z niej skorzystać bez takiej innej usługi”, zdaniem autorki, DSA nawiązuje do pytania o samodzielność gospodarczą pobocznej usługi, która spełnia przesłanki DSA. Podobnie zatem jak w opinii M. Szpunara do wyroku C-434/15 należy przyrzeć się kwestii, czy dana usługa posiada samodzielność gospodarczą. Powtórzony tutaj może być przykład platformy sprzedaży biletów lotniczych i rezerwacji hotelowych, które zgodnie z interpretacją M. Szpunara mają rzeczywistą wartość dodaną zarówno dla użytkownika, jak i dla danego przedsiębiorcy oraz pozostają „samodzielne pod względem gospodarczym, gdyż przedsiębiorca prowadzi swoją działalność w sposób niezależny”²⁸. Jeśli zatem przedsiębiorca oferuje usługę, którą pod względem prawnym można rozłożyć na części – wiązkę pojedynczych usług, które są wzajemnie powiązane, z tym że niektóre z nich są poboczne w porównaniu do innej głównej części, to w przypadku, gdy taka nieznacząca usługa spełnia przesłanki „platformy internetowej”, należałoby dokonać dalszej analizy. Powinna ona prowadzić do odpowiedzi na pytanie o samodzielność gospodarczą takiej usługi i istnienie jej wartości gospodarczej w oderwaniu od innych usług pozostających w ramach działalności danego dostawcy. Na sam koniec należałoby odpowiedzieć dodatkowo na pytanie, czy taki sposób udostępnienia tej usługi nie miał na celu obejście przepisów.

Ustawodawca europejski uzasadnia wprowadzenie opisywanego wyjątku chęcią uniknięcia nakładania zbyt szerokiego zakresu obowiązków na platformy internetowe. O ile ten argument może być uznany za uzasadniony, to znów: wyjątek ten będzie znacząco oddziaływał na zakres zastosowania przepisów dotyczących platform internetowych obecnych w DSA, mimo że cała argumentacja dotycząca konieczności wprowadzenia ochrony użytkowników internetu w tym zakresie będzie

²⁶ Opinia rzecznika generalnego TSUE M. Szpunara przedstawiona 11 maja 2017 r., sprawa C-434/15, *Asociación Profesional Elite Taxi przeciwko Uber Systems Spain SL*, pkt 35.

²⁷ *Ibidem*, pkt 34.

²⁸ *Ibidem*, pkt 34.

mogła znaleźć zastosowanie. Oznacza to zatem, że wszelkiego rodzaju miejsca na komentarze pod tekstem bloga, gazety internetowej, oceny danego wydarzenia czy usługi nie będą podlegać pod DSA, mimo że są to miejsca, w których powstają zagrożenia, przed którymi DSA powinno chronić zgodnie z jego celem. Szczególne znaczenie będzie mieć to także w zakresie reklamy internetowej, co zostanie niżej rozwinięte.

Wydaje się, że na omawiany przepis można patrzeć również z drugiej strony – jeśli platforma jest objęta zastosowaniem DSA, a niektóre z jej części podpadają pod wyjątek z opisywanej definicji, należałoby traktować je odrębnie. Przykładem może być platforma do sprzedaży online, na której znajduje się sekcja komentarzy dotyczących oceny produktu czy ich zastosowania. Wydaje się, że w takim przypadku można argumentować, że ta część platformy, stanowiąca odrębną usługę w stosunku do samej sprzedaży produktów za pomocą platformy, spełniałaby przesłanki omawianego wyjątku i przepisy DSA dotyczące platform internetowych nie miałyby zastosowania.

Na powyższe ustalenia należy także spojrzeć szerzej. DSA bowiem wskazuje wprost, że w przypadku, gdy usługa ma złożony charakter, a wyłącznie niektóre z usług będących wiązką złożonej usługi będą stanowić platformę internetową, przepisy DSA będą oddziaływać wyłącznie w tym wąskim zakresie, a nie będą mieć znaczenia dla całej usługi. Mimo że powyższe stwierdzenie dotyczy sytuacji, w której jest rozważane zastosowanie DSA lub brak jego zastosowania, a nie zastosowanie przepisów w ramach określonych grup dostawców usług pośrednich wyznaczonych w DSA, oznaczać to powinno, że na dostawcę platformy nie należy patrzeć w sposób jednolity, a interpretacja usług, które on dostarcza, powinna być dokonywana w zakresie każdej z nich z osobna.

Powyższe stwierdzenie potwierdza po pierwsze tekst pkt 15 preambuły DSA, który stanowi, że przepisy DSA powinny mieć zastosowanie wyłącznie w zakresie tych usług, które są objęte DSA, co *a contrario* oznacza, że zastosowanie DSA nie powinno być rozciągane na inne usługi. Stwierdzenie rozumiane szerzej w odniesieniu do konkretnych grup podmiotów wyznaczonych w DSA potwierdza poczynione rozważania – gdy tylko niektóre z usług dostawcy będą stanowić platformę internetową, np. służącą do sprzedaży produktów podmiotów trzecich (m.in. Allegro), tylko ona powinna być objęta zakresem zastosowania DSA, jednak sekcja komentarzy pod produktami, mając na uwadze konieczność zastosowania wyjątku dot. braku samodzielności gospodarczej takiej sekcji, nie będzie podlegać pod przepisy rozporządzenia.

Po drugie, powyższy wniosek wywodzić można ze zmiany pierwotnego tekstu Rozporządzenia, w którym „platforma internetowa” była zdefiniowana jako „dostawca usługi hostingu”, co mogłoby sugerować położenie nacisku na sam podmiot jako dostawcę usługi, a nie samą usługę hostingu. W końcowym tekście Rozporządzenia w definicji platformy internetowej nie ma słowa „dostawca”, pozostał jedynie fragment: „platforma internetowa oznacza usługę hostingu”. W kontekście celu DSA oraz pkt 15 preambuły Rozporządzenia wskazana zmiana wydaje się dalece uzasadniona i prowadzi do możliwości przeprowadzenia spójnej wykładni, a także potwierdza wniosek, zgodnie z którym możliwość zastosowania DSA należy rozpatrywać nie z perspektywy samego dostawcy i globalnej usługi, jaką on świadczy, lecz należy dokonać analizy poszczególnych usług, które są świadczone przez dostawcę, i próbować zakwalifikować je do zakresu definicji platformy internetowej. Jednocześnie należy także poszukiwać możliwości wyłączenia zastosowania DSA w przypadku, gdy poboczna i nieznaczna usługa pozostająca w wiązce usług danego dostawcy nie ma samodzielnego charakteru.

Dla porządku należy ponadto zaznaczyć, że rozporządzenie nie pozostawia wątpliwości w zakresie interpretacji usług stanowiących wyłącznie podstawę techniczną działalności danego dostawcy, stanowiąc, że takie usługi nie powinny być uznawane za platformę internetową w rozumieniu DSA²⁹. Zostało to również wyraźnie zaznaczone w art. 2 ust. 2 DSA w szerszym zakresie – rozporządzenie nie ma zastosowania do innych usług niż usługi pośrednie, nawet gdy usługa pośrednia stanowi infrastrukturę świadczenia usług danego dostawcy usług. Taki wniosek wydaje się logiczny i uzasadniony w kontekście celu rozporządzenia, którym jest m.in. ochrona konsumentów, niepozostających w relacji między dostawcą infrastruktury do usługi a samym dostawcą usługi.

2. Zakończenie

Definicja platformy internetowej została przez ustawodawcę europejskiego znacząco zawężona poprzez takie ukształtowanie przesłanek składających się na rozumienie platformy oraz zastosowanie wyjątków, które w praktyce istotnie wpływają na krąg adresatów przepisów. Z jednej strony zabieg ten można uznać za zrozumiały w kontekście konieczności zachowania zasad proporcjonalności i chęci braku ograniczania rynku. Z drugiej jednak strony wiele obszarów, które potrzebują regulacji,

²⁹ Pkt 13 preambuły DSA.

patrząc z perspektywy użytkowników internetu, nie zostało wziętych pod uwagę³⁰. Zawód może być tym większy, że DSA stanowiło właściwe narzędzie do regulacji tych kwestii jako ustanowione w formie rozporządzenia, a czas na wprowadzenie takich regulacji wydaje się właściwy. W konsekwencji, gdy dana usługa będąca usługą pośrednią nie zostanie zakwalifikowana w zakres pojęcia usługi platformy internetowej lub będzie miał do niej zastosowanie wyjątek opisany w definicji platformy internetowej (art. 3 lit. i) DSA), jej dostawca nie będzie mieć obowiązku prowadzenia wewnętrznego systemu rozpatrywania skarg (art. 20 DSA), pozasądowego systemu rozstrzygania sporów (art. 21 DSA), wprowadzenia zaufanych podmiotów sygnalizujących (art. 22 DSA), zawieszenia świadczenia usług w stosunku do osób, które często przekazują nielegalne treści (art. 23 DSA), obowiązków sprawozdawczych (art. 24 DSA), właściwej organizacji interfejsów internetowych (art. 25 DSA), reklam i systemów rekomendacji (art. 26 i 27 DSA) oraz ochrony małoletnich (art. 28 DSA).

DSA będzie miało niewątpliwie wpływ na działanie internetu i będzie prowadziło do konieczności wprowadzenia wielu zmian technicznych w systemach dostawców usług internetowych. Zmiany te będą pozytywnie wpływać na ochronę użytkowników internetu, w tym na konsumentów, którzy podlegają szczególnej ochronie. Zasadne jest jednak stwierdzenie, że DSA nie zmieni całego internetu, a to już z tego powodu, że nie obejmie ono swoim zastosowaniem wszystkich podmiotów, które znajdują się w środowisku wirtualnym. Co do takiego stanu prawnego można wyrazić jedynie zawód wobec możliwości faktycznego wpłynięcia na funkcjonowanie i bezpieczeństwo w internecie i zwiększenie ochrony użytkowników.

Wybiórcze wprowadzenie przepisów wyłącznie wobec platform internetowych, które to przepisy byłyby uzasadnione dla całego środowiska internetowego, może mieć także negatywny wpływ na odbiór zmian przez użytkowników końcowych. Dla przeciętnego konsumenta nie będzie klarowne, dlaczego na niektórych stronach wyświetlane mu są dodatkowe informacje oraz może on korzystać z dodatkowych funkcji, a na innych już nie. Sytuacja ta może rozwijać się w dwóch kierunkach. Pierwszą opcją będzie zaimplementowanie przez rynek przepisów w szerszym zakresie, niż wymagane jest to przez DSA w celu dostosowania się do wspólnego poziomu usług. Druga opcja może być jednak nieco bardziej pesymistyczna i prowadzić do konfuzji użytkowników końcowych, którzy będą się czuć jeszcze bardziej zagubieni wobec wybiórczych standardów poszczególnych stron internetowych.

³⁰ Taki wniosek prezentuje także: R. Janal, *op. cit.*, s. 273, pkt 11. Autorka kwestionuje także wyznaczoną w art. 33 ust. 1 DSA granicę 45 mln średnio miesięcznie aktywnych odbiorców usługi w Unii dla spełnienia przesłanki definicji bardzo dużej platformy internetowej.

Wydaje się, że ustawodawca europejski mógłby pójść o krok dalej i choćby w ograniczonym zakresie objąć regulacjami wszystkich dostawców usług społeczeństwa informacyjnego. Obecne już w przepisach ograniczenie zastosowania DSA do dostawców innych niż mikro i średnie przedsiębiorstwa minimalizuje ryzyko trudności i kosztów dostosowania się mniejszych organizacji do nowych regulacji. Z tej perspektywy wydaje się, że możliwości tego aktu prawnego nie zostały wystarczająco wykorzystane mimo szerokiej perspektywy, do której nawiązywano w preambule Rozporządzenia, określając jego cel jako stworzenie „bezpiecznego, przewidywalnego i budzącego zaufanie środowiska internetowego”. Realizacja tego celu z pewnością może, a wręcz powinna nastąpić poprzez wydanie aktu prawnego w postaci rozporządzenia na gruncie Unii Europejskiej z uwagi na ponadterytorialny zakres wymiany informacji w Internecie. Wydaje się jednak, że tym aktem, który stwarzałby dla użytkowników końcowych realną „bezpieczną przestrzeń”, nie jest jeszcze omawiane w tym artykule Rozporządzenie.

Bibliografia

Akty prawne

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 2016 r., s. 1 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 2017 r., s. 1 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065, z dnia 19 października 2022 r., w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych).
- Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego.
- Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym).
- Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz. Urz. UE L 167 z 2001 r., s. 10 z późn. zm.).
- Zalecenie Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Tekst mający znaczenie dla EOG) (notyfikowane jako dokument nr C(2003) 1422).

Orzeczenia sądów i trybunałów oraz opinie i inne dokumenty wydawane przez organy Unii Europejskiej

- Wyrok TS z dnia 2 czerwca 2005 r., C-89/04, *Mediakabel Bv V. Commissariaat Voor De Media*, ZOTSiS 2005, nr 6A, poz. I-4891.
- Wyrok TS z dnia 7 grudnia 2006 r., C-306/05, *Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) przeciwko Rafael Hoteles SA*.
- Wyrok TS z dnia 7 marca 2013 r., C-607/11, *ITV Broadcasting Ltd i inni przeciwko TV Catch Up Ltd*.
- Wyrok TS z dnia 13 lutego 2014 r., C-466/12, *Nils Svensson i inni przeciwko Retriever Sverige AG*.
- Postanowienie TS z dnia 21 października 2014 r., C-348/13, *BestWater International GmbH przeciwko Michael Mebes i Stefan Potsch*.
- Wyrok TS z dnia 8 września 2016 r., C-160/15, *GS Media przeciwko Sanoma Media Netherlands BV, Playboy Enterprises International Inc., Britt Geertruidzie Dekker*.
- Wyrok TS z dnia 20 grudnia 2017 r., C-434/15, *Asociación Profesional Elite Taxi V. Uber Systems Spain SL*, ZOTSiS 2017, nr 12, poz. I-981.
- Wyrok TSUE z dnia 10 kwietnia 2018 r., C-320/16, *Uber France*.
- Wyrok TS z dnia 19 grudnia 2019 r., C-390/18, *Postępowanie Karne Przeciwno X przy udziale YA, Airbnb Ireland UC, Hôtelière Turenne SAS, Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP), Valhotel*.
- Opinia rzecznika generalnego TSUE M. Szpunara przedstawiona 11 maja 2017 r., sprawa C-434/15 *Asociación Profesional Elite Taxi przeciwko Uber Systems Spain SL*.
- Wyrok TS z dnia 3 grudnia 2020 r., C-62/19, *Star Taxi App Srl Przeciwno Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București Prin Primar General I Consiliul General Al Municipiului București*.
- Wyrok TSUE z dnia 22 czerwca 2022 r., C-682/18 i C-683/18, *Frank Peterson przeciwko Google LLC, YouTube Inc., YouTube LLC, Google Germany GmbH*.
- Commission Staff Working Document Impact Assessment Accompanying The Document Proposal For A Regulation of the European Parliament And Of The Council On a Single Market For Digital Services (Digital Services Act) and amending Directive 2000/31/EC, Brussels, 15.12.2020 SWD(2020) 348 final.

Literatura (opracowania o charakterze naukowym)

- Bagińska E., Majkowska-Szulc S., *Granice prawne „uberyzacji”. Glosa do wyroku TS z dnia 20 grudnia 2017 r., C-434/15*, „Europejski Przegląd Sądowy” 2018, nr 5.
- Cauffman C., Goanta C., *A New Order: The Digital Services Act and Consumer Protection*, „European Journal of Risk Regulation” 2021, vol. 12.
- Gerdemann S., Spindler G., *Das Gesetz über digitale Dienste (Digital Services Act) (Teil 2)*, „Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht” 2023, vol. 115.
- Hofman F., Raue B., *Digital Services Act: Gesetz über digitale Dienste*, Baden-Baden 2023.
- Jabłonowska A., *Pośrednictwo w zawieraniu umów najmu krótkoterminowego jako świadczenie usług społeczeństwa informacyjnego. Glosa do wyroku TS z dnia 19 grudnia 2019 r., C-390/18*, EPS 2021, nr 4.

- Janal R., *Haftung und Verantwortung im Entwurf des Digital Services Acts*, „Zeitschrift für europäisches Privatrecht” 2021.
- Konarski X., *Status prawny platform internetowych na podstawie projektu Aktu o usługach cyfrowych (AUC)*, „Prawo Nowych Technologii” 2021, nr 1.
- Konarski X., *Unijny Akt o Usługach Cyfrowych – cele uchwalenia, zakres stosowania oraz najważniejsze obowiązki dostawców usług pośrednich*, „Prawo Nowych Technologii” 2022, nr 3.
- Peukert A., Husovec M., Kretschmer M., Mezei P., Quintais J.P., *European Copyright Society – comment on copyright and the Digital Services Act proposal*, „IIC – International Review of Intellectual Property and Competition Law” 2022, vol. 53(3).

Źródła internetowe

Digital Services Act: Commission designates first set of Very Large Online Platforms and Search Engines, https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_23_2413 [dostęp: 25.02.2024].

Lost opportunities of the Digital Services Act? – considerations on the definition of an online platform – part II

Abstract

The article is divided into two parts. In the first one, the author discusses the objectives of the Digital Services Act, which are relevant to understanding the definition of an ‘online platform’ and evaluating the regulations introduced. The author then begins to analyze the component definitions of an ‘online platform’, which include the concepts of an information society service (1) and a hosting service that stores and disseminates information to the public (2). The second of the component definitions of an ‘online platform’, is discussed in detail in the next part of the article. The meaning of the concept of dissemination to the public of information within the meaning of the DSA and the provision of a service at the ‘individual request of the recipient’ of this service was developed. For a comprehensive analysis, it was also necessary to look at the exclusion implicit in the definition of an ‘online platform’ in Article 3(i) of the DSA, concerning the minor and purely ancillary feature of the service of storing and disseminating information to the public at the request of the recipient of the service comparing to other services offered by the provider in question. At the end of the second part of the article, the author draws conclusions about the whole two parts of the article.

Keywords

Digital Services Act, DSA, online platform, intermediary service, hosting service